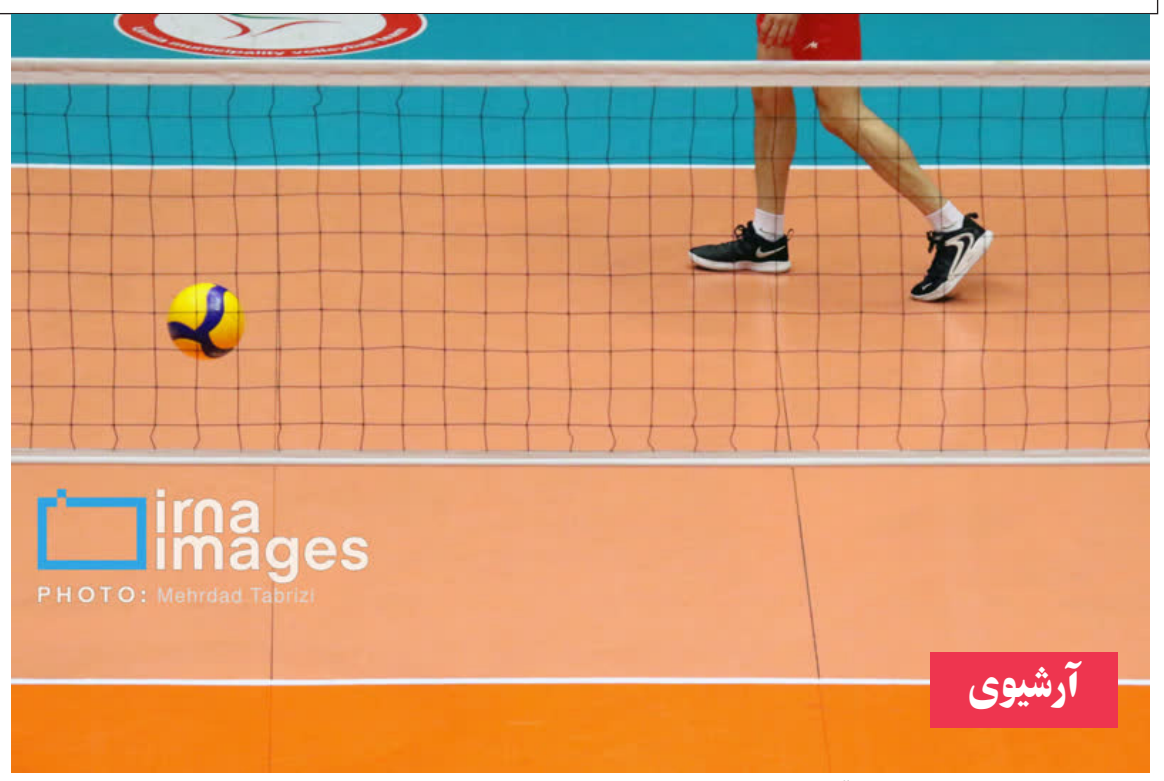

سازمان لیگ والیبال زیر ذره‌بین تصمیمات جنجالی؛

شفاف‌سازی در سایه تردیدها

به قلم مهدی محمدزاده،خبرنگار مجموعه خبری جهان اخبار

لیگ والیبال ایران این روزها بیش از آنکه درگیر رقابت‌های فنی باشد، با حاشیه‌های مدیریتی و تصمیمات بحث‌برانگیز گره خورده است؛ حاشیه‌هایی که رئیس سازمان لیگ تلاش دارد با شفاف‌سازی، آنها را مدیریت کند. با این حال، برخی پاسخ‌ها نه‌تنها ابهامات را کاهش نداده بلکه پرسش‌های تازه‌ای نیز ایجاد کرده است.جبار قوچان‌نژاد در تازه‌ترین اظهارات خود، به موضوعاتی پرداخت که طی هفته‌های اخیر به سوژه اصلی محافل والیبال تبدیل شده‌اند؛ از وضعیت باشگاه سایپا گرفته تا نحوه اعزام نمایندگان ایران به رقابت‌های آسیایی و تصمیم جنجالی در لیگ دسته اول. محور مشترک همه این موارد، یک پرسش اساسی است: آیا تصمیمات سازمان لیگ صرفاً بر اساس ضوابط حرفه‌ای اتخاذ شده یا پای ملاحظات بیرونی نیز در میان است؟در موضوع باشگاه سایپا، رئیس سازمان لیگ تأکید دارد که این تیم به دلیل بدهی‌های انباشته، در آستانه حذف از لیگ قرار گرفته بود اما با ارائه مستندات و تعهدات مالی، مجوز حضور دریافت کرد. با این حال، واقعیت آن است که بازگشت تیمی با بدهی‌های سنگین و چک‌های برگشتی، این تصور را در افکار عمومی ایجاد کرده که قوانین برای همه تیم‌ها یکسان اجرا نمی‌شود. هرچند قوچان‌نژاد هرگونه فشار یا سفارش بیرونی را رد می‌کند، اما سابقه مشابه در سال‌های گذشته باعث شده حساسیت‌ها نسبت به چنین تصمیماتی افزایش یابد.از سوی دیگر، تعیین نماینده ایران در جام باشگاه‌های آسیا پیش از پایان لیگ برتر، یکی دیگر از تصمیماتی بود که واکنش‌های متفاوتی را به همراه داشت. انتخاب صدرنشین مرحله گروهی به جای قهرمان نهایی، اگرچه با محدودیت‌های زمانی توجیه می‌شود، اما از نگاه برخی کارشناسان می‌تواند عدالت رقابتی را زیر سؤال ببرد. تغییر ساختار اعزام تیم‌ها به رقابت‌های آسیایی مرکزی نیز نشان می‌دهد فدراسیون والیبال در حال بازنگری در مسیر بین‌المللی خود است؛ مسیری که نیازمند ثبات و برنامه‌ریزی دقیق‌تر است.اما شاید جنجالی‌ترین بخش اظهارات رئیس سازمان لیگ، به لیگ دسته اول مربوط باشد؛ جایی که تیم‌های صدرنشین در دیدار رفت پلی‌آف، برخلاف عرف معمول، مجبور شدند در خانه حریف به میدان بروند. تصمیمی که به گفته قوچان‌نژاد برای کاهش هزینه‌های تیم‌های ضعیف‌تر اتخاذ شده و «هیچ سفارشی» در آن دخیل نبوده است. با این حال، منتقدان معتقدند تغییر قواعد رقابت در حساس‌ترین مقطع فصل، حتی با نیت حمایت مالی، می‌تواند شائبه جانبداری را تقویت کند.در مجموع، اظهارات رئیس سازمان لیگ والیبال بیش از آنکه پایانی بر حاشیه‌ها باشد، تلاشی برای کنترل فضای انتقادی پیرامون تصمیمات اخیر است. لیگ والیبال ایران در شرایطی قرار دارد که بیش از هر زمان دیگری به شفافیت، ثبات مقررات و اجرای بی‌تنازل قوانین نیاز دارد؛ چراکه در ورزش حرفه‌ای، اعتماد سرمایه‌ای است که به‌سادگی به دست نمی‌آید و به‌سرعت از دست می‌رود.اگر سازمان لیگ بتواند میان حمایت از تیم‌ها و حفظ عدالت رقابتی توازن ایجاد کند، شاید بخشی از این تردیدها فروکش کند. در غیر این صورت، هر تصمیم تازه‌ای می‌تواند به موجی جدید از شائبه‌ها و واکنش‌ها دامن بزند؛ موجی که مدیریت آن از هر رقابت فنی دشوارتر خواهد بود. در موضوع باشگاه سایپا، رئیس سازمان لیگ تأکید دارد که این تیم به دلیل بدهی‌های انباشته، در آستانه حذف از لیگ قرار گرفته بود اما با ارائه مستندات و تعهدات مالی، مجوز حضور دریافت کرد. با این حال، واقعیت آن است که بازگشت تیمی با بدهی‌های سنگین و چک‌های برگشتی، این تصور را در افکار عمومی ایجاد کرده که قوانین برای همه تیم‌ها یکسان اجرا نمی‌شود. هرچند قوچان‌نژاد هرگونه فشار یا سفارش بیرونی را رد می‌کند، اما سابقه مشابه در سال‌های گذشته باعث شده حساسیت‌ها نسبت به چنین تصمیماتی افزایش یابد. از سوی دیگر، تعیین نماینده ایران در جام باشگاه‌های آسیا پیش از پایان لیگ برتر، یکی دیگر از تصمیماتی بود که واکنش‌های متفاوتی را به همراه داشت. انتخاب صدرنشین مرحله گروهی به جای قهرمان نهایی، اگرچه با محدودیت‌های زمانی توجیه می‌شود، اما از نگاه برخی کارشناسان می‌تواند عدالت رقابتی را زیر سؤال ببرد. تغییر ساختار اعزام تیم‌ها به رقابت‌های آسیایی مرکزی نیز نشان می‌دهد فدراسیون والیبال در حال بازنگری در مسیر بین‌المللی خود است؛ مسیری که نیازمند ثبات و برنامه‌ریزی دقیق‌تر است.اما شاید جنجالی‌ترین بخش اظهارات رئیس سازمان لیگ، به لیگ دسته اول مربوط باشد؛ جایی که تیم‌های صدرنشین در دیدار رفت پلی‌آف، برخلاف عرف معمول، مجبور شدند در خانه حریف به میدان بروند. تصمیمی که به گفته قوچان‌نژاد برای کاهش هزینه‌های تیم‌های ضعیف‌تر اتخاذ شده و «هیچ سفارشی» در آن دخیل نبوده است. با این حال، منتقدان معتقدند تغییر قواعد رقابت در حساس‌ترین مقطع فصل، حتی با نیت حمایت مالی، می‌تواند شائبه جانبداری را تقویت کند.در مجموع، اظهارات رئیس سازمان لیگ والیبال بیش از آنکه پایانی بر حاشیه‌ها باشد، تلاشی برای کنترل فضای انتقادی پیرامون تصمیمات اخیر است. لیگ والیبال ایران در شرایطی قرار دارد که بیش از هر زمان دیگری به شفافیت، ثبات مقررات و اجرای بی‌تنازل قوانین نیاز دارد؛ چراکه در ورزش حرفه‌ای، اعتماد سرمایه‌ای است که به‌سادگی به دست نمی‌آید و به‌سرعت از دست می‌رود.

تحلیل به قلم مهدی محمدزاده | خبرنگار مجموعه خبری جهان اخبار

این ۱۰۱ روز و آن ۱۳۷ روز؛ مار دیگر نیش ندارد

فوتبال، حافظه کوتاهی دارد اما آمار هیچ‌وقت دروغ نمی‌گوید. پرسپولیسِ اوسمار ویرا حالا در نقطه‌ای ایستاده که مقایسهٔ ناگزیر شده است؛ مقایسه‌ای میان ۱۳۷ روز طلایی و ۱۰۱ روزی که بیش از آنکه امید بسازد، تردید ایجاد کرده است.بازگشت سرمربی برزیلی به نیمکت سرخ‌ها با یک وعده بزرگ همراه بود: تکرار قهرمانی. او در حالی هدایت پرسپولیس را دوباره پذیرفت که تیم پس از دوره‌ای نه‌چندان موفق با وحید هاشمیان، از کورس مدعیان فاصله گرفته بود. انتظار هواداران روشن بود؛ بازگشت همان تیم هجومی، بی‌رحم و نتیجه‌گرایی که در لیگ بیست‌وسوم، رقیبان را یکی پس از دیگری از پیش رو برداشت.در هفته‌های ابتدایی، نشانه‌هایی از احیای همان پرسپولیس دیده شد. تیمی که با سرعت به جمع مدعیان برگشت و نمایش‌هایی ارائه داد که خاطره روزهای قهرمانی را زنده می‌کرد. اما شکست در جام حذفی برابر تراکتور، نقطه عطفی شد که مسیر سرخ‌ها را تغییر داد. از آن مسابقه به بعد، پرسپولیس وارد چرخه‌ای از نتایج سینوسی شد؛ چرخه‌ای که هنوز هم ادامه دارد و نشانه‌ای از ثبات در آن دیده نمی‌شود.در ۱۰۱ روز اخیر، اوسمار در ۱۲ مسابقه روی نیمکت پرسپولیس نشسته و حاصل کار، ۷ پیروزی، یک تساوی و ۴ شکست بوده است. میانگین ۸۳/۱ امتیاز از هر بازی برای تیمی با ادعای قهرمانی، عددی متوسط محسوب می‌شود؛ عددی که فاصله محسوسی با دوره نخست حضور او در پرسپولیس دارد. آن زمان، سرمربی برزیلی در ۱۳۷ روز و طی ۱۷ مسابقه، ۱۳ برد به دست آورد و تنها ۲ بار شکست خورد؛ آماری که میانگین امتیازی ۴۱/۲ را ثبت کرد و سرخ‌ها را به قهرمانی رساند.تفاوت فقط در نتایج خلاصه نمی‌شود. پرسپولیسِ نسخه قهرمانی، تیمی با هویت هجومی مشخص بود؛ میانگین بیش از دو گل در هر بازی و خط دفاعی مستحکم که به‌ندرت دچار لغزش می‌شد. اما در مقطع کنونی، میانگین گل‌های زده کاهش یافته و گل‌های دریافتی افزایش پیدا کرده است. تیم نه در حمله آن برندگی گذشته را دارد و نه در دفاع آن صلابت همیشگی را.یکی از نشانه‌های آشکار بی‌ثباتی، استفاده از ۲۷ بازیکن در تنها ۱۲ مسابقه است؛ عددی که نشان می‌دهد کادرفنی هنوز به ترکیب اصلی و ساختار ایده‌آل خود نرسیده است. در مقابل، اوسمار در دوره موفق قبلی با ۲۴ بازیکن و ثبات بیشتر در ترکیب، توانست شاکله تیم قهرمان را بسازد. تغییرات مداوم، هرچند گاه ناشی از مصدومیت یا افت بازیکنان است، اما در نهایت به کاهش هماهنگی تیمی منجر شده است.از منظر فنی، پرسپولیس امروز بیش از هر زمان دیگری نیازمند بازتعریف هویت بازی خود است. تیمی که زمانی با پرس شدید و انتقال سریع به حمله شناخته می‌شد، اکنون در بسیاری از دقایق مسابقه کند و قابل پیش‌بینی ظاهر می‌شود. فاصله خطوط، ناهماهنگی در فاز دفاعی و اتکای بیش از حد به خلاقیت فردی، از جمله چالش‌هایی است که کادرفنی باید برای آن راه‌حل پیدا کند.اوسمار ویرا هنوز فرصت دارد شرایط را تغییر دهد، اما زمان به سرعت در حال از دست رفتن است. جایگاه او روی نیمکت پرسپولیس دیگر به استحکام روزهای نخست نیست و ادامه نتایج ناپایدار می‌تواند آینده‌اش را با ابهام بیشتری مواجه کند. پرسپولیس برای بازگشت به کورس قهرمانی، نیازمند احیای همان «مار زهردار» فصل گذشته است؛ تیمی که وقتی حمله می‌کرد، حریف را بی‌دفاع می‌گذاشت و وقتی دفاع می‌کرد، عبور از آن تقریباً ناممکن بود. حالا اما این مار، بیش از هر زمان دیگری بی‌نیش به نظر می‌رسد و اگر درمانی برای این وضعیت پیدا نشود، فاصله با جام هر هفته بیشتر خواهد شد. تفاوت فقط در نتایج خلاصه نمی‌شود. پرسپولیسِ نسخه قهرمانی، تیمی با هویت هجومی مشخص بود؛ میانگین بیش از دو گل در هر بازی و خط دفاعی مستحکم که به‌ندرت دچار لغزش می‌شد. اما در مقطع کنونی، میانگین گل‌های زده کاهش یافته و گل‌های دریافتی افزایش پیدا کرده است. تیم نه در حمله آن برندگی گذشته را دارد و نه در دفاع آن صلابت همیشگی را.یکی از نشانه‌های آشکار بی‌ثباتی، استفاده از ۲۷ بازیکن در تنها ۱۲ مسابقه است؛ عددی که نشان می‌دهد کادرفنی هنوز به ترکیب اصلی و ساختار ایده‌آل خود نرسیده است. در مقابل، اوسمار در دوره موفق قبلی با ۲۴ بازیکن و ثبات بیشتر در ترکیب، توانست شاکله تیم قهرمان را بسازد. تغییرات مداوم، هرچند گاه ناشی از مصدومیت یا افت بازیکنان است، اما در نهایت به کاهش هماهنگی تیمی منجر شده است.از منظر فنی، پرسپولیس امروز بیش از هر زمان دیگری نیازمند بازتعریف هویت بازی خود است. تیمی که زمانی با پرس شدید و انتقال سریع به حمله شناخته می‌شد، اکنون در بسیاری از دقایق مسابقه کند و قابل پیش‌بینی ظاهر می‌شود. فاصله خطوط، ناهماهنگی در فاز دفاعی و اتکای بیش از حد به خلاقیت فردی، از جمله چالش‌هایی است که کادرفنی باید برای آن راه‌حل پیدا کند.اوسمار ویرا هنوز فرصت دارد شرایط را تغییر دهد، اما زمان به سرعت در حال از دست رفتن است. جایگاه او روی نیمکت پرسپولیس دیگر به استحکام روزهای نخست نیست و ادامه نتایج ناپایدار می‌تواند آینده‌اش را با ابهام بیشتری مواجه کند. پرسپولیس برای بازگشت به کورس قهرمانی، نیازمند احیای همان «مار زهردار» فصل گذشته است؛ تیمی که وقتی حمله می‌کرد، حریف را بی‌دفاع می‌گذاشت و وقتی دفاع می‌کرد، عبور از آن تقریباً ناممکن بود. حالا اما این مار، بیش از هر زمان دیگری بی‌نیش به نظر می‌رسد و اگر درمانی برای این وضعیت پیدا نشود، فاصله با جام هر هفته بیشتر خواهد شد.

تیم ملی فوتسال در مسیر جهانی شدن

قهرمانی با هشدارهای جدی

به قلم مهدی محمدزاده
خبرنگار مجموعه خبری جهان اخبار

قهرمانی چهاردهم تیم ملی فوتسال ایران در جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۶، بار دیگر جایگاه سنتی ایران به‌عنوان قدرت اول قاره را تثبیت کرد؛ اما پشت این جام طلایی، یک پیام روشن از دل رختکن تیم ملی شنیده می‌شود: اتکا به استعداد فردی دیگر کافی نیست.مسلم اولادقباد، یکی از چهره‌های کلیدی تیم ملی، در نخستین اظهارات پس از بازگشت از اندونزی، تصویری واقع‌بینانه از شرایط فعلی فوتسال آسیا ارائه کرد. تصویری که نشان می‌دهد فاصله ایران با رقبای منطقه‌ای، دیگر آن شکاف مطمئن گذشته نیست. پیشرفت سریع تیم‌هایی مانند عربستان، افغانستان و ازبکستان، نشان‌دهنده تغییر موازنه قدرت در فوتسال قاره است؛ تیم‌هایی که با سرمایه‌گذاری در لیگ‌های داخلی و جذب دانش فنی خارجی، گام‌به‌گام به استانداردهای جهانی نزدیک شده‌اند.ایران همچنان بر بام آسیا ایستاده، اما مسیر رسیدن به این قهرمانی آسان نبود. مسابقات نزدیک و فشرده، بارها تیم ملی را در موقعیت عقب‌افتادگی قرار داد؛ موقعیت‌هایی که به گفته اولادقباد، با تکیه بر توانایی فنی و اعتمادبه‌نفس بازیکنان جبران شد. همین نکته، در عین حال یک هشدار است. تیم ملی هنوز بیش از آنکه بر ساختار تاکتیکی منسجم متکی باشد، به کیفیت فردی ستاره‌های خود تکیه دارد؛ مزیتی که در آسیا کارساز است اما در سطح جهانی، تضمینی برای موفقیت محسوب نمی‌شود.اظهارات این ملی‌پوش فوتسال درباره ضرورت برگزاری دیدارهای دوستانه باکیفیت، دقیقاً از همین نگرانی نشأت می‌گیرد. برای تیمی که هدفش تثبیت جایگاه جهانی و رقابت با قدرت‌های بزرگ فوتسال است، حضور در تورنمنت‌های تدارکاتی سطح بالا و بازی با تیم‌های طراز اول، دیگر یک انتخاب نیست بلکه یک الزام است. بدون چنین محک‌هایی، فاصله واقعی با استانداردهای جهانی مشخص نخواهد شد.در کنار مسائل فنی، تیم ملی در این رقابت‌ها با فشارهای روحی و حاشیه‌های بیرونی نیز مواجه بود. بازیکنان در شرایطی پا به میدان گذاشتند که فضای عمومی کشور تحت تأثیر رخدادهای مختلف قرار داشت و همین موضوع بار روانی مضاعفی بر دوش ملی‌پوشان گذاشت. با این حال، قهرمانی در چنین فضایی نشان داد که تیم ملی فوتسال همچنان از سرمایه‌ای به نام تجربه و شخصیت قهرمانی برخوردار است.با این وجود، برخی ناهماهنگی‌ها در برگزاری مراسم پایانی و حتی غیبت سرمربی در جشن قهرمانی، نشانه‌هایی از ضعف در مدیریت رویداد و برنامه‌ریزی اجرایی بود؛ مسائلی که هرچند در نتیجه نهایی تأثیری نداشت، اما در سطح حرفه‌ای قابل چشم‌پوشی نیست.قهرمانی آسیا برای ایران اتفاقی تازه نیست؛ آنچه اهمیت دارد، آینده این تیم در رقابت‌های جهانی است. فوتسال ایران اگر می‌خواهد همچنان در جمع مدعیان اصلی جهان باقی بماند، باید از منطقه امن آسیا فراتر برود و خود را در میدان‌های بزرگ‌تر محک بزند.جام چهاردهم، افتخاری ارزشمند است؛ اما همان‌طور که از دل تیم ملی شنیده می‌شود، تکیه صرف بر استعداد بازیکنان، دیگر برای حفظ برتری کافی نخواهد بود. مسیر پیش‌رو، بیش از هر زمان دیگری نیازمند برنامه‌ریزی، بازی‌های تدارکاتی سطح بالا و نگاه حرفه‌ای به آینده است. در کنار مسائل فنی، تیم ملی در این رقابت‌ها با فشارهای روحی و حاشیه‌های بیرونی نیز مواجه بود. بازیکنان در شرایطی پا به میدان گذاشتند که فضای عمومی کشور تحت تأثیر رخدادهای مختلف قرار داشت و همین موضوع بار روانی مضاعفی بر دوش ملی‌پوشان گذاشت. با این حال، قهرمانی در چنین فضایی نشان داد که تیم ملی فوتسال همچنان از سرمایه‌ای به نام تجربه و شخصیت قهرمانی برخوردار است.با این وجود، برخی ناهماهنگی‌ها در برگزاری مراسم پایانی و حتی غیبت سرمربی در جشن قهرمانی، نشانه‌هایی از ضعف در مدیریت رویداد و برنامه‌ریزی اجرایی بود؛ مسائلی که هرچند در نتیجه نهایی تأثیری نداشت، اما در سطح حرفه‌ای قابل چشم‌پوشی نیست.قهرمانی آسیا برای ایران اتفاقی تازه نیست؛ آنچه اهمیت دارد، آینده این تیم در رقابت‌های جهانی است.